

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 14. Hominem non habeo. Qui confidit in homine, non sanatur: pauperem enim fugit, vt aues, & animalia ex arbore deuolant concidente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

vt in vltimos Indiarum recessus proficiscaris thesauros auri inuestigaturus, nec aquatum abyssis inuaderis gazatum desiderio viuator, nec caelorum tubas calces, vt inde tibi salutis adducat remedium. Nequaquam: Mandatum hoc Teut. cap. quod ego praecipio tibi hodie, non est supra te neque procul positum, nec in caelo situm, vt possis dicere. Quis nostrum valet ad caelum ascendere ut deferat illud ad nos &c. Sed iuxta te est sermo valde in ore tuo, & in corde tuo, vt facias illud. In voluntate tua, in corde tuo, Vis sanus fieri? Tantummodo tu velis, nec aliud vltius expectandum: iam enim mea praecessit voluntas, qui enim tibi condidit salutem, inuitatque tibi quoque illam dandi, ne dubites, habet ipse voluntatem.

§. 14. *Hominem non habeo. Qui confilii in homine, non sanatur: pauperem enim fugit, vt aues, & animalia ex arbore deuolant considerente.*

32 **R**esponder Christo paralyticus. Domine hominem non habeo, vt cum turbata fuerit &c. Christum honorat Domine. Tanta enim in humili illo schemate radiabat maiestas, cuiusque Diuina sub vltimo habitu relucebat essentia, vt illo, ad summam omnes moueret venerationem. Sibi ille vt puto persuadebat, se a Christo in procuranda salute redargui: negl gentiae: cum credere vix possit quis, tanto annorum curriculo non sanandum, si solummodo voluisset, & quae sunt volentis, effecisset. Proinde respondet Christo: Domine mihi hoc nequaquam imputandum, non ego culpa reus, nec mea defectus est voluntatis: hic enim iam hic triginta & octo annis detineor immobilis: sed decet manus auxiliari: O miseram sortem meam, *Hominem non habeo*, qui mei miserius, ad Angeli descensum, motumque piscinae, aquis introuit ac certo reparandum. O charissime, ventos colis, infirmus es, sinops es & hominem praetolaris: ne dum habebis adiutorem, sed nec qui te vel semel conueniat, quinimo, vt pestem omnes detestabuntur: nulla enim grauior hominibus lues quam infirmitas iudiga, & indigentia infirma. Celebrem celebri. Regis Nabuchodonosor arborem in somnis praesentam: voluit enim Deus illi significare per ea quae in illa videret, quid sibi futurum praesagiret. Arborem vidit excelsum, *Proceritas eius contingens caelum, aspectus illius erat usque ad terminos vniuersae terra, folia eius palestrina, & fructus eius nimius.*

Subter eam habitabant animalia & bestiae, & in ramis eius conuersabantur volucres caeli. Videt & ecce excedunt arborem, ad primam autem aescia percussione, commouentur aues, turbantur animalia: Tandem praecisa ecce concidit arbor dispersis fructibus, praecisis ramis, foliis excussis, exten plo cunctae disperguntur aues, animalia gregatim festinatoque diffugiunt, arborem deserunt, amplius non reuertura, sed nec semel eam intrura. Hoc autem Deus Monarchae regi praesignauit, quod futurum praesciebat: dum folio seaderet excelsus regali diuitiis, potestate, auctoritate venerandus, ad illum ex quatuor mundi partibus, totus concurerat populus, nobiles, plebei, diuites, pauperes, sapientes, ignoantes, viri ac mulieres, omnes eius subbit diuina munera deferentes palpantes, oreque blandientes, omnes proueni, venerabundi. Quae hora excidit imperio, potestate diuitiis, cunctos videas pressum ac cateruatim diffugientes, sic vt intra septennium, quo deiectus imperio vt brutum vixit animal, ne vnus quidem eum videre dignaretur, si Deus de caelo in eum benignus suos oculos minime deiecit.

Quotid animum est hoc in mundo, & sicut nihil magis est frequentatum quam in autumno arbore fructibus grauida, quae illos accedentibus offert decliuis, ita quoque nihil magis de serum quam hyemali frigore foliis nuda, ac spoliata fructibus arbor, sic etiam vt eam videre dedigneris. Hanc in se mutationem expertus lamentatur Iob. *Fruges mei praeterierunt me, sicut torrentis, qui rapim transtis in conualibus.* Quo non impetu decurrunt de torrentibus aquae, dum inoffenso sunt cursu? Talis erat infelix Iob: dum enim direpis bonis, depraedatis animalibus, dispersis gregibus, seruis interemptis filiis opprellis, huc contagiosa sordidus si det pauper in sterquilino, nihil habet homines amici praeterit cui imitantur ac subsistant, eum vt ipsam montem deieclati. O te inauspicatum, Paralytice: pauper languens & infirmus, & hominem quaeris: Insuper & hoc tuis accessit miseris, quod gemis inadiutus, cum homini confidas, iam enim praedixit Deus. *Maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum.* Hanc pariter calamitatem Hierusalem superuenisse deplorat Hierem. *Defecerunt oculi nostri ad auxilium nostrum vanum, cum respiceremus attentius ad gentem, quae saluare non poterat.* Alludit historiam de qua vates Ezechiel. Sicut enim conclusuimus habere rapetes, seu auxilia Babylonica quibus gesta intexebantur praecleariora Romanorum,

manorum, aliarumque facinora gentium: ita Iudæi Hierosolymis stragula appendebant, quibus acui picta visebantur facinora, victoria, triumphus, trophæa, exercitus, actaque Chaldaeorum. Ut se tribulationibus atteri, ab inimicis vix concludi, viribus ad resistendum hostibus, deficientes lamentabantur: oculos suos ad viros illos in parietibus depictos conuertebant, viros robustissimos, invictos, & omnibus superiores; quales verè sibi Chaldaeos esse persuadebant. Proinde ad illos recurrere postulantes auxilium, sed dare non poterant: erat enim eorum virtus modica & infirma; nescia liberare. Indicavit hoc propheta his verbis: *Auxit fortificationes suas. Cumque vidisset viros depictos in pariete, imagines Chaldaeorum expressas coloribus, & accinctos balibetis venes, formam ducum, &c. insensum, super eos concupiscentia oculorum suorum, & misit ad eos nuntios in Chaldaeam.* Hæc deploranda nostra (ait Vates Hieremias) calamitas, quod oculos nostros conuertamus *Ad auxilium nostrum vanum.* Quam bona tibi lux illa videtur, quæ sonum edit, diceret plenam esse nucleum? sed inanis sed vana est; tales fuerunt & illi: colores illi varij viros signabant robustissimos, potentissimos, invictos, in lino candido mundoque depictos, sed elumbi, sed inertes, sed in seipsis erant impotentes. Decepit illos exterior illa colorum pictura: proprium namque est arti pictoriæ, fallere, teste Spiritu sancto. *Induxit nos hominum male artis excogitatio nec umbra pictura.* O sinistro sidere nati, num in depicta coloribus confiditis fortitudine? Num in pictorum hominum robore spes vestra solidatur? *Multos in errorem induxit male artis excogitatio.*

Morbo hic quidam contabescit, intelligit in tali regione medicum commorari sapientissimum, expertissimum: huic totus inuitur. Alter, perplexis in latus litibus, advocato confidit, quem externis novit in omnibus bonis discipulis eruditissimum. Alius dignitatis candidatus, illi totum suum committit negotium, quem videt Regi familiarem, ac lateralem. Te nullus infelicius. In illud tu flectis oculos, quod tibi secundum exteriorem verisimilitudinem videatur quid tam magnum? Intuere? *Imago est depicta per varios colores, homines sunt, & quidquid magni fecerint, infirmitatis tibi nullatenus possunt conferre remedium, nec litibus tuis secundum eventum,*

Hieron. Bapt. Acta Nuzæ. Tom. 1.

nec ambizioso tuo satisfacere desiderio, si Deus non fauceat, non opituletur. Hæc illa fuit mentis insania Regis Asæ: dum enim dolore per dum ægrotaret acerbissimo. Dei sui non est recardatus, sed ad celeberrimos confugit medicos, at delusa est spes eius, nec Regem curare valuerunt. *Nec in infirmitate sua quaesivit Dominus, sed in medicorum arte confisus est: Quocirca 16. 12. nullum reperit auxilium & miser expiraavit.* Vnde ob eandem rationem, ut retulimus ex D. Augustino. *Distulit Dominus ad biennium Iosephum de carceribus solum in pristinam afferere libertatem quia plus æquo confidit pincernæ Regis suæ negotia libertatis.* David, cui nobis confidendum? Deo. *Sperate in eo omnis congregatio populi, effundite coram illo corda vestra.* Deus adiutor noster in æternum. *Vnicum video, ait Pfalteris Regius, quod perdat homines, cuius est causa calamitatum: Verumtamen vani filij hominum, mendaces filij hominum in statu, &c.* Quæ, heu homines caput dementia, tota vita in ponderando, & reponderando transigitur. *Quis tibi in hoc faucebit? Quod illi consequendo medium efficacius? Appendant stateris, toti student huic negotio, quis noster adiutor cæteris nã agis opportunus, & heu miseri, se gemunt defraudatos: *Ut decipiant ipsi de vanitate in idylisum.* Sperant in hominibus, ipsa vanitate: hæc autem quid potest operari, cum desint illi vires, & sit invalida. O pauperum paralyticum, in homine confidisti eius tibi speras auxilium? illo frustraberis trecentis annis, ut iam triginta & octo annis præteritis, te delusum ingemiscis.*

§. 15. *Magnus hominum defectus, multos vocat Deus mulieres, & de hoc conqueritur Amos, & admiratur Hieremias.*

ALio iam modo verba hæc consideramus: *hominem non habeo;* Quod mihi pascina non opituletur, cuius adeo perspicua cunctis virtus innotuit, hoc crediderim, quia hominem non habeo validum, robustum tantisque viribus potentem, ut me brachiis suis sublatum, graue onus, in lacum deiciat. Ecce vnde tot decumbant infirmi: multiq; triginta & octo annis suis in miseris hæreant expectantes, quia hominem non habent, id est, doctum Confessarium, qui tantum nouerit vlturarum tricas nodosq; expedire gordianos, tuas fraudes, tuas larvas, technas tuas referare; Homo sit sincerus, Dei hono-

M m m xis xmu-